

de kan blive nødt til at slaa af paa deres Krav. Hvis de er vant til forud for Krigen at bruge 4,000 Kr. om Aaret til at leve for, ved jeg vel, at de skal slaa af paa deres Krav for at faa det til at slaa til nu om Stunder, men jeg ved ogsaa, at Nød i den Forstand, som jeg tænker paa, er der ikke. Det er kun en ringe Procentdel af Landets Befolkning, der har Lønninger derover, og jeg mener, at der ikke sker stor Skade, selv om de Folk i nogen Maade kom til at føle Dyrtiden, kom til at føle, at man skal slaa af paa sine Krav i saadanne Tider. Det Savn, der her kan være Tale om, er ikke det samme, som det er de Steder, hvor Nøden er saadan, at man er ved at skulle fryse og sulte.

Naar jeg taler om at vise Resignation i sine Krav til Statskassen, vil jeg for at undgaa Misforstaaelse sige, at det altsaa ikke gælder, naar der er Tale om at hjælpe de nødlidende eller om at skaffe Arbejde til de arbejdsløse, nej, det, jeg siger til, er de mange forskellige Ønsker, der stilles af næsten alle Medlemmer af Rigsdagen. Der er snart ikke en eneste Rigsdagsmand, som ikke har et eller andet Krav eller Ønske at fremkomme med ved Finanslovsforslagets første Behandling, og næsten alle disse Ønsker koster Penge. Derfor ser vi ogsaa Gang efter Gang, Aar efter Aar, at selv om Finanslovsbudgettet ved Forelæggelsen viser et Overskud, er dette ved tredie Behandling forvandlet til et ret betydeligt Underskud. Naar jeg siger, at vi i saa stor Udstrækning som muligt skal skaffe Arbejde til de arbejdsløse, vil ærede Medlemmer forstaa, at jeg ikke ønsker at standse Udførelsen af offentlige Arbejder, men det er ikke alle disse offentlige Arbejder, der er lige nødvendige. Jeg mener, at hvor vi uden Skade kan vente med dem, til vi igen faar normale Tider, bør vi vente med dem.

Naar jeg begyndte med at tale om de mørke Fremtidsudsigter, er der et Forhold, jeg endnu vil berøre, det er Landbrugets Fremtidsudsigter. Dette Forhold skal man vel nok være praktisk Landmand for fuldt ud at forstaa, men een Ting tror jeg dog, at alle har Forstaaelsen af, saavel Landmænd som Ikke-Landmænd, og det er, at naar vi skal sikre Landets Befolkning de nødvendige Fødemidler — og det er jo alle enige om, at det skal og maa vi først og fremmest gøre —, bliver der kun lidt tilbage til Landmændene at administrere i Bedriften med. Jeg tror, at ogsaa alle har Forstaaelse af, at der bliver saa lidt,

at det bliver nødvendigt ikke alene at reducere Besætningerne i meget betydelig Grad, men endog maaske saa betydeligt, at Landmændene næsten kommer til at halvere Besætningerne. Her er det, jeg mener, at der vel næsten skal en praktisk Landmand til at forstaa, hvilken Betydning det vil have i Fremtiden, at Landbrugets Besætninger reduceres til omtrent Halvdelen af, hvad de normalt skal være. Det vil for det første sige det, at man i det kommende Foraar, selv om man haaber paa, at der skulde komme et godt Aar efter dette, vil være ude af Stand til at komplettere sin Besætning igen af den simple Grund, at ingen har noget at sælge. Alle har for lidt, alle trænger til at faa forøget deres Besætninger, og paa den Maade vil ingen kunne faa noget at købe. Endvidere betyder det, at Besætningerne i Vinter har været saa smaa, at Gødningssforraadet til Foraaret bliver meget lille, og paa Grund af det manglende Kraftfoder vil Gødningen have ringe Værdi, og naar man saa, hvad der er Udsigt til vil blive Tilfældet, vanskeligt kan faa Erstatning ved Kunstgødning, eller i alt Fald kun i ringe Grad, vil det let kunne komme til at se saadan ud i det kommende Aar — selv om Vejrforholdene bliver lige saa gunstige, som de har været ugunstige i Aar —, at vi kommer til at nøjes med en lige saa lille og maaske endnu mindre Høst, end vi har faaet i Aar. Det vil tage lang Tid for Landbruget at oparbejde Besætningerne igen, naar vi hele Landet over har faaet dem reduceret saa langt ned, som Tilfældet er, og hvad det betyder at faa Bedriften saaledes ud af Gænge, som her er sket, kan, som jeg siger, vist kun en Landmand forstaa.

Jeg indrømmer, at Landbruget som Helhed hidtil har haft gode Kaar under Krigen. Selv om ogsaa man synes, at der somme Tider har været taget haardt paa Landbrugerne — og det mener jeg der har —, maa man indrømme, at de har haft gode Kaar, men jeg tror, at Landbruget gaar mørke Tider i Møde. Jeg vil dog i saa Henseende indføje, at naar man taler om Landbrugets gode Kaar, tror jeg at kunne sige, at disse i Almindelighed af Ikke-Landbrugere bliver overvurderet i ret betydelig Grad, og naar f. Eks. det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Vilhelm Rasmussen) som Bevis for Landbrugets gode Kaar anførte, hvor mange Penge, der var indsat i Sparekasserne Landet over, og hvorledes den mindste Del af disse Penge hidrørte fra Køben-